

Intervenció del president de la Generalitat a l'esmorzar informatiu d'Europa Press

Madrid, 20 de març de 2024

Molt bon dia i moltes gràcies per acompanyar-me a aquest acte que té un objectiu molt clar: Presentar la proposta de Catalunya, la nova proposta de finançament singular per al nostre país. Compartir amb tots vostès la necessitat per a Catalunya de dotar-se d'un sistema de finançament propi, que millori la vida de la ciutadania i que doni l'impuls que l'economia del nostre país requereix.

Un sistema que no és nou en el món i que ja existeix al País Basc i a Navarra. Senzillament, ni més ni menys. Un sistema propi, un sistema de finançament singular que sigui la base d'una nova relació bilateral entre l'Estat espanyol i Catalunya. Un sistema de finançament en què la Generalitat recapti i gestioni tots els tributs que genera Catalunya. I que ha de ser una fita més en el camí de resolució del conflicte polític entre Catalunya i Espanya, que té com a destí, des del nostre punt de vista, que la ciutadania de Catalunya pugui decidir lliurement en un referèndum sobre la independència del nostre país.

Anticipo ja alguna de les respostes: ens diran, i ens han dit ja moltes vegades, que és impossible. Probablement, serà la resposta que farà el govern de l'Estat, serà la resposta del Partit Popular, del senyor Feijóo i de la senyora Ayuso. Serà la resposta de Vox i serà la resposta dels barons del PSOE, que mai fallen. Ho faran moguts pel temor al fet que Espanya es trenca.

Ens diran que és impossible, però a Catalunya no entenem d'impossibles, perquè hi ha moltes coses que ens deien que eren impossibles i que avui dia són una realitat.

Ens deien que era impossible que hi hagués un govern de l'Estat que, mitjançant la negociació, reconegués l'existència d'un conflicte de sobirania entre Catalunya i Espanya. I així ha estat reconegut.

Ens deien que seure en una taula de negociació entre un govern independentista a Catalunya i un govern d'Espanya era impossible. I ha estat possible.

Ens deien que hi hauria un compliment íntegre de les penes després de la sentència del Tribunal Suprem del 14 d'octubre de 2019, a la sentència del procés. I els indults i l'alliberament dels presos polítics van ser possible.

Ens deien que derogar el delictes de sedició era impossible, i va ser possible. I ens deien, no fa tant, onze mesos enrere, que l'amnistia era impossible. I la llei d'amnistia ara és una realitat. I és una realitat que ens permet superar la judicialització del conflicte polític i ens ha de permetre que els exiliats puguin tornar a Catalunya en llibertat, que aquells que estan amenaçats d'entrar a la presó puguin recuperar la seva plena llibertat, sense amenaces, i que s'acabin les inhabilitacions, les multes, l'espionatge... contra tots els que defensem la independència de Catalunya.

Ens han dit moltes vegades que alguna cosa era impossible. I aquests impossibles ens condueixen a entrar en una etapa de negociació en què, com deia, hem d'abordar ara, conclou l'amnistia, el conflicte de fons. Que és un conflicte de sobirania entre una

majoria dels ciutadans de Catalunya que volen decidir lliurement el seu futur i la seva relació amb Espanya en un referèndum, i unes institucions de l'Estat que fins al moment ho han impedit.

Però, pas a pas. Avui som aquí per a presentar la proposta de finançament singular i bilateral per a Catalunya, però m'agradaria, i crec que sempre és pedagògic fer-ho, situar l'origen del conflicte que tenim avui dia. Un conflicte que té profundes arrels històriques però no entraré en això. Perquè tot el que hem viscut els últims anys no és fruit d'un càlcul polític, no és fruit d'una conjuntura determinada o concreta. No som un accident de la història, sinó que la relació, difícil i també conflictiva entre l'Estat espanyol i la nació catalana, ha existit durant molt de temps. També hi ha hagut moments de col·laboració, però aquesta relació conflictiva s'accelera a partir de la sentència contra l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.

Avui hi ha un consens molt ampli a Catalunya i a Espanya que l'amputació de l'Estatut, votat pel Parlament de Catalunya, acordat entre el Parlament de Catalunya i les Corts Generals, i ratificat per la ciutadania de Catalunya, va ser el detonant de la situació.

En el fons, aquí hi ha dues forces antagòniques. La Catalunya que vol avançar i aconseguir un major reconeixement nacional, enfortir les institucions pròpies d'autogovern i, sobretot, obtenir més i millors eines per al benestar i les oportunitats de la ciutadania de Catalunya. I una concepció d'una Espanya tancada, monocolor, incapaç d'assumir la diversitat i la pluralitat com una cosa pròpia, i no com una cosa que s'ha d'extirpar, i que assumeix que Madrid, no sols ha de tenir el poder polític, sinó que ha d'absorbir tot el poder econòmic.

Durant moltes dècades, Catalunya ha estat i encara és el motor econòmic del conjunt de l'Estat, ha contribuït de manera clara i innegable al progrés i a la prosperitat del conjunt de territoris. I això també ha fet que Catalunya tingui la capacitat d'influir, de determinar majories, que mai ha estat acceptat per determinades concepcions de l'Estat.

I aquí també vull subratllar que, en el moment de més capacitat d'influència, neix un projecte polític de José María Aznar, que avui encarna a la perfecció la presidenta de la Comunitat de Madrid, Isabel Díaz Ayuso, amb un model centralista, de megalòpoli madrilenya, un model neoliberal que fa de l'economia especulativa, no una cosa de la qual un territori s'hagi d'enrojolar, sinó un motiu d'orgull. Que aguditza les desigualtats socials i territorials, que és un perill per a l'economia productiva i que va camí de repetir els errors que ens van conduir a la pitjor crisi econòmica des de la Guerra Civil que va viure Espanya, la crisi de 2008.

Aquesta Espanya d'Aznar, que avui personifica Ayuso, representa la idea en què el dúmping fiscal és un motiu d'orgull, aquesta idea de casta extractiva que entra en conflicte amb l'economia productiva i que és un símbol que s'ha de protegir. És, també, idea que veu com el govern de l'Estat, mani qui mani, independentment del color polític, sempre inverteix més del pressupostat en la Comunitat de Madrid que no a Catalunya. Quan, diguin el que diguin els pressupostos generals de l'Estat, les inversions compromeses mai es compleixen.

Aquesta idea d'Espanya està construïda contra Catalunya, contra el que representa avui Catalunya. Una societat plural i diversa, on volem oferir benestar i oportunitats al conjunt de la ciutadania i en què no volem deixar ningú enrere. Tenim el convenciment que la prosperitat només és real si és compartida. I que un país, una societat, si vol ser plenament lliure, ha de ser justa.

Aquesta idea centralista d'Espanya no fa més que aguditzar un dèficit fiscal que pateixen els ciutadans de Catalunya.

Pateixen quan els hospitals no poden oferir tota la qualitat que mereixem. Pateixen quan les escoles necessitarien molts més recursos dels que podem posar damunt de la taula. Pateixen quan les inversions determinants per a l'economia productiva i per a un dret a la mobilitat que hem de garantir per a tots els ciutadans, no arriben. I no arriben malgrat que Catalunya genera suficients impostos i tributs per a poder-ho finançar.

Els incompliments de les inversions dels pressupostos generals de l'Estat per part de governs del Partit Popular, però també per part de governs del Partit Socialista, s'han convertit en crònics.

Quan parlem d'invertir a Catalunya, del que paguem els catalans i el que rebem de l'Estat; quan parlem de complir els compromisos pressupostats, i ho veiem en l'execució que s'ha volgut amagar en els últims mesos de manera incomprensible, atacant qualsevol idea de transparència que és absolutament exigible a qualsevol govern, veiem que en relació a les inversions, a l'execució pressupostària, els governs del Partit Socialista actuen de la mateixa manera que el Partit Popular. No serveix de res pressupostar més si es gasta el mateix, és a dir, poc, tard i malament.

Avui dia, la societat catalana, per a poder avançar, per a poder oferir tot el progrés, per a garantir els drets de tota la ciutadania de Catalunya, hagi nascut on hagi nascut, parli en la llengua que parli i pensi el que pensi, necessitem dotar-nos de majors quotes de poder. En aquest sentit, neix també la proposta de finançament singular que detallaré al final de la meva intervenció.

M'agradaria, abans, repassar la situació econòmica de Catalunya.

L'economia catalana és sòlida i potent. L'economia catalana va bé, i m'atreviria a dir que va molt bé. Evidentment, amb molts reptes, però va molt bé. Però volem continuar creixent. Necessitem continuar creixent. I per a fer-ho, no n'hi ha prou amb els recursos i eines que tenim. Si volem avançar, hem d'acabar amb el dèficit fiscal i la falta d'inversions en les infraestructures claus del país. Necessitem posar punt i final al maltractament econòmic dels governs de l'Estat. Per tant, noves eines com el sistema de finançament singular que garanteixi que Catalunya recapta tots els impostos i, per tant, administra tots els recursos que generem com a país.

Com els deia, l'economia catalana va bé i els donaré algunes dades. I vostès es preguntaran: "Si va bé, per què fan aquesta reclamació?". Doncs perquè podríem anar molt millor. Si amb tant poques eines i tantes dificultats, i amb un poder polític a Catalunya empobrit per part de les institucions de l'Estat, podem fer tot això, imaginin-se què podríem fer amb totes les eines per a oferir prosperitat i benestar a la nostra ciutadania, no només en relació als ciutadans de Catalunya, sinó també en relació al conjunt dels ciutadans de tot l'Estat i d'Europa.

Abans he esmentat la crisi de 2008, la pitjor crisi que podem recordar. De fet, si mirem les sèries del producte interior brut, no hi ha hagut una caiguda del PIB tan pronunciada des de la Guerra Civil. Amb una destrucció de milers d'empreses i llocs de treball, que va afectar de forma molt significativa a les finances dels serveis públics. També amb unes polítiques d'austeritat que, en el seu moment, governs conservadors de Catalunya i d'Espanya, van fer. No portant aquesta situació com una austeritat imposada per les circumstàncies, sinó defensada amb orgull. Nosaltres defensem un altre model de fer política econòmica.

Hem superat aquesta crisi. Vam tenir dificultats a causa de la pandèmia, però l'economia catalana avui està mirant al futur amb tota la força. Som més forts, més resilients, més dinàmics que mai.

Presento algunes dades: a Catalunya hi ha més persones treballant que en qualsevol altre moment de la seva història: 3.700.000 catalans. A Catalunya tenim la taxa d'atur més baixa dels últims 15 anys. En aquesta legislatura, hem creat 316.000 llocs de treball. L'economia catalana creix sistemàticament per sobre de la mitjana de l'Estat i de la mateixa Unió Europea. Any rere any, hem superat tots els rècords anteriors d'exportacions. L'any 2023, per primera vegada, les exportacions de béns i serveis de Catalunya van superar els 100.000 milions d'euros de valor, un 6,1% més que l'any anterior. I les noves inversions estrangeres no paren d'arribar, superant els 6.400 milions d'euros.

Tot això Catalunya ho fa amb un model propi, basat en la indústria, en la recerca i en el coneixement. També en un model de l'estat de benestar que és indissociable d'aquesta perspectiva de política econòmica i, per tant, molt allunyat dels models que el Partit Popular ha defensat i promou, per exemple, a la Comunitat de Madrid i en altres territoris de l'Estat. Nosaltres, allunyats de l'especulació financera, allunyats del "pelotazo", som els de les fàbriques, els dels centres de coneixement, els de les infraestructures que abracen i respecten al territori.

Catalunya, sempre, quan ha mirat a l'exterior, a la internacionalització, quan s'ha obert al món, ha tingut les millors oportunitats econòmiques. Gràcies a aquesta obertura a l'exterior, a la innovació i a l'aposta per al talent, Catalunya fa 250 anys es va industrialitzar. Gràcies a aquesta obertura a l'exterior vam superar els efectes de la crisi del 2008. I, gràcies a l'aposta per la innovació, el coneixement i la indústria, avui estem en taxes de creixement molt destacables. Europa és el mercat on hem buscat la seguretat, els recursos i els negocis quan el mercat espanyol ha trontollat.

Quan parlem de serveis públics, és indissociable del nostre model de creixement econòmic. I hem apostat per l'enfortiment de l'estat del benestar. Perquè des de la nostra concepció republicana, progressista i independentista, la política econòmica ha de basar-se en un estat del benestar fort. És el que permet que hi hagi l'arrelament de la nova ciutadania i és el que permet que les famílies puguin progressar.

Mai abans un govern de la Generalitat de Catalunya havia invertit tant en sanitat com ara. Hem incorporat més de 24.000 sanitaris. Quan l'actual govern de l'Estat va suprimir els fons extraordinaris Covid, Catalunya va fer una aposta: mantenir tots els professionals sanitaris incorporats durant la pandèmia. No va ser la mateixa decisió que van prendre altres territoris de l'Estat. De fet, vam donar la benvinguda a professionals d'altres territoris de l'Estat que van venir a treballar a Catalunya, que s'havien incorporat al seu sistema de salut durant la pandèmia i que van veure com, quan es tancava l'aixeta dels fons extraordinaris Covid, se'ls acabava el contracte. Els vam donar la benvinguda i per això avui a Catalunya hi ha més professionals sanitaris que mai.

Hem apostat també per la gratuïtat de l'últim curs del primer cicle d'educació infantil, l'infantil 2, les llars d'infants per als nens i nenes de dos anys, absolutament imprescindible per a construir una societat més justa. I hem incorporat 9.500 docents.

I en seguretat també. En aquests moments, tenim la xifra més alta d'agents dels Mossos d'Esquadra de tota la història, 18.600. I les llistes d'espera de la dependència s'han reduït de manera significativa en aquesta legislatura, en més de 20.000 persones. També hem apostat clarament per la indústria audiovisual catalana.

I tot això ho hem fet reduint el deute públic en relació al Producte Interior Brut de manera significativa. Fa 10 anys estàvem en el 37% de la ràtio deute PIB. Avui estem al 29,5%. I arribarem a estar al 23% quan es compleixin els acords d'assumpció per part del govern de l'Estat d'una part del Fons de Liquiditat Autònoma.

Si hem aconseguit totes aquestes fites amb tan poques eines, i amb una part significativa dels recursos que generen els ciutadans de Catalunya que no reverteixen en el propi país, què podríem aconseguir sense un dèficit fiscal de 22.000 milions d'euros anuals, equivalents a la mitjana històrica del dèficit fiscal del 8% del PIB? Aquest és el peatge que es manté a Catalunya. Els hem anat aixecant tots. Aquesta mateixa setmana anunciàvem que per als residents de dues comarques de Catalunya també s'aixecaran els peatges. Però el peatge del dèficit fiscal, que paguem en forma de serveis infrafinançats, en forma de polítiques econòmiques de desenvolupament territorial que es queden curtes, és el que, avui en dia, condiciona el futur del país.

Per tant, nosaltres volem una Catalunya sense límits. Perquè, si Catalunya no té límits, no els tindran el benestar i la prosperitat de la seva ciutadania.

Per aquest motiu, posem damunt de la taula la proposta de finançament per aconseguir que Catalunya tingui un finançament singular, que ja existeix a l'Estat, com tenen el País Basc o Navarra.

Un model que es basa en el fet que Catalunya pugui gestionar, recaptar i liquidar tots els impostos. Tenir capacitat normativa i poder decidir sobre els tributs, adaptar-los a les necessitats i preferències de la ciutadania catalana i també acordar amb l'Estat una aportació per als serveis que presta l'Estat a Catalunya i una quota de solidaritat.

És evident que l'actual model no respon a les necessitats de la ciutadania catalana des de cap punt de vista. Som la tercera comunitat en aportar recursos per càpita al sistema i la catorzena en rebre recursos. Un sistema injust i arbitrari. Falta transparència. És un sistema on l'esforç de les comunitats autònomes, des del punt de vista de la provisió de serveis públics, no té cap tipus de comparativa amb el què no fa l'administració general de l'Estat

Des de 2012, els recursos de l'Administració general de l'Estat han crescut un 90%, mentre que els recursos de les comunitats autònomes de règim comú han crescut un 40%. I aquest 40% ha de proveir els serveis de la sanitat pública, l'educació pública, el desenvolupament de la llei de dependència, les polítiques econòmiques i, en el cas de Catalunya, també les polítiques en matèria de seguretat i, evidentment, tot el suport a la cultura i a la llengua catalanes.

Des d'un punt de vista de perspectiva comparada, un element fonamental és la transparència, com a base de tots els sistemes de finançament territorial, i el que hem tingut fins al moment és l'opacitat. I l'opacitat arriba a la seva expressió màxima quan el Ministeri d'Hisenda deixa de publicar l'execució de les inversions previstes en els pressupostos generals de l'Estat distribuïdes per territoris. És una falta de transparència que no té cap justificació i que contrasta amb la transparència dels comptes públics de Catalunya que, com ens diuen alguns col·legues i institucions de responsabilitat fiscal, a Espanya són un exemple de transparència i de facilitat a l'accés a la informació.

Volem uns serveis públics i de qualitat i que la Generalitat de Catalunya pugui continuar fent d'estat emprenedor per continuar afavorint les inversions i la nova activitat econòmica al nostre país.

És una qüestió de justícia. No estem buscant ni privilegis ni avantatges. Simplement, que l'esforç fiscal dels ciutadans de Catalunya, dels treballadors i treballadores de Catalunya quan ingressen els seus salaris i paguen impostos, i dels empresaris i empresàries de Catalunya quan paguen l'impost de societats, pugui revertir en els serveis públics del nostre país.

Per aquest motiu defensem una sobirania fiscal total perquè la Generalitat de Catalunya passi de recaptar el 9% dels impostos que es paguen a Catalunya al 100%, a través de l'Agència Tributària de Catalunya.

A Catalunya, es paguen 52.000 milions d'euros en impostos l'any. De tots aquests, 25.600 milions són els que acaben revertint en la Generalitat, en els hospitals de Catalunya, en les escoles de Catalunya, en les universitats de Catalunya, en les infraestructures de mobilitat de Catalunya, en la política industrial del nostre país i en les polítiques en l'àmbit de seguretat i de justícia.

Veiem com la meitat dels recursos, dels impostos que es paguen a Catalunya, no els administra la Generalitat. Veient el baix percentatge d'execució dels pressupostos generals de l'Estat i, evidentment, el pes que l'exèrcit i la corona representen en el pressupost com a serveis comuns (si podem dir que són serveis comuns), és evident que hi ha un desequilibri que s'ha de resoldre.

La proposta també inclou que Catalunya tingui capacitat normativa absoluta sobre aquests tributs i obtingui el 100% del rendiment. I també incloem una transferència a l'Estat en contraprestació dels serveis que presta a Catalunya, que també seria una forma de saber realment les inversions que s'estan executant a Catalunya. Incorpora també un fons de reequilibri territorial limitat en el temps per acompanyar els territoris amb menor capacitat econòmica.

El fonament d'aquest sistema que proposem és la bilateralitat amb l'Estat. Aquest ha de ser el punt essencial de la singularitat que requereix Catalunya. Una relació de tu a tu que es basa en una idea molt bàsica: Jo no negociaré per altres territoris, no diré a altres territoris quin sistema de finançament han de tenir, però no acceptaré que es condicioni per part d'altres territoris els recursos que han d'arribar a la ciutadania de Catalunya. Per tant, la nostra aspiració és una relació bilateral, és l'única forma de defensar els interessos de la ciutadania de Catalunya, acabar amb el dèficit fiscal i assegurar el compliment de les inversions compromeses.

Ens diran que és impossible i ens diran que és inconstitucional, com ens deien que eren impossibles i inconstitucionals els indults, i com ens han dit que és impossible i inconstitucional l'amnistia. I l'amnistia s'està tramitant. Per tant, serà una realitat si aprofitem la força política, la capacitat d'influència, i si aprofitem el compromís del govern de l'estat d'abordar aquesta negociació com es va firmar en els acords d'investidura.

Des de Catalunya ho afrontarem amb la seguretat que és una proposta àmpliament secundada per la societat catalana. En les enquestes d'opinió, els votants de tots els partits, des de la CUP fins a Vox, passant per la resta de partits de l'arc polític, la majoria dels votants defensen un model similar quan se'ls pregunta per les seves preferències. Defensen la sobirania fiscal, acabar amb el dèficit fiscal i defensen el concert econòmic.

La setmana passada, les principals entitats empresarials de Catalunya van reclamar aquesta necessitat d'un nou sistema de finançament que permeti acabar amb el dèficit fiscal. I crec que aquesta proposta també pot formar part d'una agenda compartida amb el conjunt de forces polítiques del catalanisme, més enllà de l'independentisme. Al País

Basc i Navarra, també els que no defensen la independència d'aquests territoris, defensen el concert econòmic i el conveni foral.

Per tant, estic convençut que, des de la perspectiva catalana, no hi haurà cap formació política que realment defensi els interessos de la ciutadania de Catalunya, que s'oposi a un sistema de finançament singular basat en el fet que la Generalitat recapti i gestioni tots els tributs i en la relació bilateral amb l'Estat. És necessari per reforçar el creixement econòmic del país, és necessari per impulsar els serveis públics i és necessari per fer possible el que ens ha portat a fer política, que és que tota la ciutadania de Catalunya pugui tenir una vida plena i amb tots els drets.